

ningen af anden Grund ikke til Fordringens Fyldestgørelse" vil rumme navnlig ogsaa det Tilfælde, at der ikke under Forretningen er fundet tilstrækkeligt Gods til Fordringens fulde Dækning. Hvorvidt det udlagte Gods er tilstrækkeligt hertil, vil tvivrigt — naar, som det sædvanlige er, Udlægget sker til Forauktionering — først definitivt vise sig ved dennes Udfald. Det antages derfor, at der efter Sammenhængen, og da ingen parallelle Regler ere givne om Tvangsauktion, vil findes Tøje til at fortolke Ordet „Forsøgningen“ i denne Paragraf saa rummeligt, at derunder indbefattes den hele eksekutive Forsøgning, altsaa ikke blot selve Udlægsforretningen, men ogsaa Tvangsauktionen, hvori den finder sin Fortsættelse, — hvilket vil kunne faa Betydning med Hensyn til Beregningen af Udgangspunktet for seks Maaneders Fristen, der er sat ved „den tidligere Forsøgnings Afslutning“. Hvorvidt man vilde finde Hjemmel til efter Omstændighederne at betragte successive Udlægsforretninger ved forskellige Fogedretter som een „Forsøgning“, vil næppe være et praktisk Spørgsmaal, idet under Forsudsætning af en benægtende Beparelse den anden eller senere Forretning vil komme ind under Reglen i andet Punktum. Er et Udlæg eller Fogdens Rægtelse af at give Udlæg blevet appelleret, bliver naturligvis — som det ogsaa fremgaar af selve Bestemmelsens Ord — Appellsagen at betragte som en Del af „Forsøgningen“. Om man vil betragte en Udlægsforretning, som finder Sted i Henhold til Appelrettens Dom, hvorved det under en Appel af Fogdens Rægtelse er paalagt ham at foretage Udlægget, som Fortsættelse af samme Forsøgning eller som en ny Forsøgning, vil næppe være af praktisk Betydning.

Under „ny Paatale“ rummes naturligvis baade Domsjag og — for det Tilfælde, at Grundlag for en saadan maatte foreligge — ny Udlægsforretning, saa vel som Anmeldelse under offentlig Skiftebehandling.

Det behøver næppe at bemærkes, at hvis Skyldneren under Udlægsforretningen har anerkendt Fordringen, griber Reglen i § 6 ind; er Forlig blevet indgaaet til Fogedprotokollen, har Fordringen faaet et Grundlag, som ifølge § 4 sikrer den for ti Aar. At, hvor Udlæg er givet under Forretningen, Retten ifølge Udlægget — d. v. s. Retten over det udlagte Gods — ikke er udsat for at falde bort ved Forældelse, følger af Bestemmelsen i andet Led af § 1, der rummer Retsspant, og vilde i øvrigt, ogsaa bortset herfra, følge af, at Udlægsdekretet (eller den Dom, hvorved det maatte være stadfæstet ved højere Ret) kommer til at danne Grundlag

for Kreditors Ret til for Fordringen at faa Fyldestgørelse ud af det udlagte, paa tilsvarende Maade som en Ramsdom afgiver Grundlag for Kravet paa Skyldneren personligt. (Egesom Dommen sætter en Bom for ethvert Spørgsmaal, der hidtil maatte have kunnet rejses om Fordringens Eksistens, saaledes gør Udlægget det samme, for saa vidt Talen er om Kreditors Ret til at faa Dækning ud af det udlagte).

Under Reglen i Paragrafens andet Punktum falder, efter hvad allerede er berørt, ogsaa det Tilfælde, at Fogden har erklæret at ville fremme Forretningen, men denne slutes, uden at Fordringen bliver fuldt dækket, fordi intet eller kun utilstrækkeligt Gods er foresundet, hvori Eksekution kan gøres. Kreditor faar, med andre Ord, i dette som i ethvert andet Tilfælde (for saa vidt han maatte trænge hertil), en Tid af seks Maanedes neder til at begynde ny Paatale. Derimod vil Fogdens Erklæring om at ville fremme Forretningen ikke hindre Forældelse i lignende Omfang, som en Dom for Fordringen gør dette. Denne Erklæring kan ikke sammenstilles med en Dom, og i den ommeldte Retning at tillægge den lignende Virkning vilde formentlig ogsaa være praktisk uheldigt, særligt med de Tilfælde for Dje, hvor Debitor ikke har været til Stede under Forretningen, eller har været til Stede og modsagt Fordringen. Det vil bemærkes, at Fogdens Erklæring om at ville fremme Forretningen ikke i nogen Retning binder nogen for Fremtiden. Den er heller ikke som saadan Genstand for Paataale (jfr. herved Udvantningslov 1873 § 3, næstsidste Punktum). Er intet Udlæg givet — f. Eks. fordi der slet intet Gods er foresundet, eller fordi Debtors Paastand om, at det, som foresundes, er undtaget fra Eksekution, har fundet Medhold hos Fogden — vil der overhovedet intet foreligge, som Rekviritus vilde kunne gøre til Genstand for Appel.

Til § 13.

Denne Paragraf omhandler Paataale af Fordringen ved Anmeldelse i Konkursbo eller i Dødsbo, som staar under offentlig Behandling. Under dens Regler er medtaget Anmeldelse i Dødsbo, som behandles af Eksekutorer; Skiftebehandlingen har i dette Tilfælde den samme Karakter af Rettsforsøgning, som naar Behandlingen sker ved Skifteretten; Anmeldelse for Eksekutorerne vil ogsaa være det Skridt, hvorved en Afgørelse ved Skifteretskendelse indledes, være sig at blot Tvisten afgives til Paakendelse eller at hele Behandlingen gaar over til Skifte-